

An aerial photograph of a winter landscape. The ground is covered in snow, with several trees scattered throughout. In the upper left, there is a small, dark-colored house. A path or road winds through the snow. The overall tone is cool and serene.

Isabel **Allende**

V I D U R Y
Ž I E M O S

Alma littera

A large, stylized green palm frond graphic is positioned in the bottom right corner of the cover. It has several long, pointed leaflets extending from a central stem.

LUSIJA

Bruklinas

2015 metų gruodžio pabaigoje žiemos dar nebuvo nė ženklo. Atėjo Kalėdos išūždamos ausis savo įkyriais varpeliais, o žmonės vis dar vilkėjo marškinėliais, įsispyrę į sandalus, vieni džiaugdamiesi tokia metų laikų maišatimi, kiti baimindamiesi visuotinio atšilimo, o namų languose, klaidindamos voveraites bei paukštelius, švietė sidabrinu šerkšnu apipurkštos dirbtinės eglutės. Po Naujųjų metų praslinkus trims savaitėms, kai kalendoriaus paklaidos niekam neberūpėjo, gamta netikėtai pabudo, nusipurtė rudens snaudulį ir užleido tokią pūgą, kokios niekas kaip gyvas negalėjo prisiminti.

Lusija Maras plūdo šaltį drebėdama Apžvalgos Kalvų kvartale, nešildomame pusrūsyje, aukštos pusnies įkalinta mūrinėje belangėje. Kaip ir visi tėvynainiai, ji buvo stojiškos prigimties: pripratusi prie žemės drebėjimų, potvynių, retkarčiais užplūstančių cunamių ir politinių katastrofų, sunerimdavo, jei deramu laiku neištikdavo kokia nelaimė. Šiaip ar taip, nebuvo pasiruošusi tokiai sibirinei žiemai, netikėtai užgriuvusiai Brukliną. Čilėje audros siaubia tik Andus ir Ugnies Žemę piečiausiame šalies pakraštyje, kur žemynas subyrėjęs į aibę žiaudraus piečio suskvarbėtų salų, šaltis smelkia kaulus, o gyvenimas

sunkus kaip niekur kitur. Lusija kilusi iš Santjago, nepelnytai pelniusio nuosaikaus klimato šlovė: žiemą ten drėgna ir žvarbu, o vasarą sausa ir karšta. Miestas įstrigęs tarp violetinių kalnų, kuriuos kartais užkloja sniegas; tuomet skaidriausia pasaulyje šviesa atsispindi nuo akinamai baltų viršukalnių. Retkarčiais virš miesto ima sukuriuoti įkyrios, pilkos nelyginant pelenai dulkės, bet, nespėjusios užkloti gatvių, virsta purvu. Sniegas skaistus atrodo tik iš tolo.

Gyventi Brukline, menkai apšildomame pusrūsio kambaryje per metrą žemiau gatvės lygio, įsisiautėjus pūgai, buvo grynas vargas. Pro mažus apšerkšnijusius langus beveik neprasismelkdavo šviesa, viduje tvyrojo prieblanda, kurios neišsklaidydavo palubėje spingsinčios plikos lemputės. Visas Lusijos Maras turtas buvo tik būtiniausi daiktai: keli išklere baldai iš antrų ar trečių rankų ir virtuvės indai. Namo savininkui Ričardui Baumasteriui nerūpėjo nei būsto išvaizda, nei patogumai.

Pūga užgriuvo penktadienį. Versdamas sniegą, siautulingas viesulas šlavė ištuštėjusias gatves. Linko laužomi medžiai, gaisro sušalę paukščiai, suklaidinti tą mėnesį neįprastai šilto oro ir neišskridę į kitus kraštus arba nespėję pasislėpti. Kai imta valyti gatves, darbininkai mėtė į šiukšliavežes maišus sušalusią žvirblių. Paslaptingosios papūgos Bruklino kapinėse, priešingai, nenukentėjo: pūgai nurimus, po kelių dienų žmonės matė jas kuo gražiausiai kapstantis tarp kapų. Jau ketvirtadienį televizijos reporteriai, įpratę gedulingais veidais jausmingai skaityti žinias apie teroristų išpuolius tolimose šalyse, pranašavo pūgą rytojaus dienai ir pragaištingą savaitgalį. Niujorke buvo paskelbta ypatingoji padėtis, ir Lusijos fakulteto dekanas, atkreipęs dėmesį į įspėjimą, atšaukė paskaitas. Šiaip ar taip, vargu ar ji būtų sugebėjusi nusigauti į Manhataną.

Naudodamasi netikėtu laisvadieniu, Lusija pasigamino troškinių, kurio ir mirdamas žmogus neatsisakytų, – grynai čilietišką patiekalą, pataisantį nuotaiką ištikus nelaimi ir apsaugantį nuo visų ligų. Lusija jau daugiau nei keturis mėnesius gyveno Jungtinėse Amerikos Valstijose, visą tą laiką maitinosi universiteto kavinėje ir tik vieną kitą kartą ryžosi pati pasigaminti maito pasiilgusi įprastų valgių arba panūdusi pavaišinti draugus. Troškiniui išvirė stipraus sultinio su įvairiausiais prieskoniais, pakepino mėsos su svogūnais, patroškino daržovių, bulvių ir moliūgo ir galiausiai įbėrė ryžių. Panaudojo visus puodus ir prikaistuvius, ir virtuvė atrodė kaip po oro antskrydžio, bet triūsė ne veltui – išsisklaidė vienatvės nykuma, apnikusi prasidėjus pūgai. Vienatvė, anksčiau aplankydavusi kaip įkyri neprašyta viešnia, pasislėpė tolimiausiame sąmonės kampelyje.

Tą vakarą, kai lauke stūgavo vėjas, sukdamas sniego sūkurius ir pro menkiausius plyšelius įžūliai skverbdamasis į vidų, kaip ir vaikystėje Lusiją apėmė instinktyvi baimė. Ji neabejojo, kad jos lizdeliui negresia joks pavojus: kvaila bijoti gamtos gaivalų, neverta trukdyti Ričardo, nors, gyvendamas pirmame aukšte, tokiomis aplinkybėmis jis vienintelis gali ateiti į pagalbą. Devintą valandą vakaro, neatsispyrusi pagundai išgirsti balsą, paskambino kaimynui.

– Ką darai? – paklausė stengdamasi užgniaužti baimę.

– Skambinu pianinu. Ar tau trukdau?

– Aš negirdžiu pianino, čia, apačioje, girdžiu nebent tokį griausmą, lyg būtų atėjusi pasaulio pabaiga. Ar čia, Bruklina, dažnai taip pasitaiko?

– Žiemą, Lusija, kartais sugenda oras.

– Man baisu.

– Ko?

– Baisu, ir tiek. Manding, būtų kvaila prašyti, kad ateitum su manim pasėdėti. Turiu čilietiško troškinių, pasivaišintume.

- Ar vegetariško?
- Ne. Tiek to, Ričardai. Labanakt.
- Labanakt.

Lusija išgėrė vynuogių degtinės ir pasikišo galvą po priegaliu. Miegojo prastai, kas pusvalandį prabusdama: sapnavo tą patį sapną, kad skęsta kažkokioje rūgščioje tyrėje, panašioje į jogurtą.

Šeštadienį audra tebešėlo slinkdama Atlanto link, o Bruklino orai nesitaisė, pustė, spaudė šaltis, ir Lusija nekėlė kojos iš namų – diduma gatvių buvo neišvažiuojamos, nors iš pat ankstaus ryto dirbo sniego valytuvai. Turėjo laiko per akis skaityti ir ruošti ateinančios savaitės paskaitoms. Per žinių laidą išgirdo, kad audra siaubia viską, kas pasitaiko kelyje. Džiaugėsi galėdama mėgautis ramybe, gera knyga ir ilsėtis, o prireikus pagalbos – tikėjosi prisiprašysianti ką nors nuvalyti sniegą prie durų. Ne bėda, kaimynų berniūkščiai vis siūlosi pagelbėti tikėdamiesi užsidirbti keletą dolerių. Lusija džiaugėsi savo dalia. Šiaip ar taip, nėra ko skųstis, ne taip jau bloga gyventi tame neįaukiame urve, Apžvalgos Kalvų kvartale.

Vakarop, šiek tiek nusibodus tupėti namie, Lusija pavalgė sriubos, nenuskriausdama ir Marselio, čihuahua veislės šunelio, paskui abu, įsitaisę ant išduobto spyruoklinio čiužinio po ištisu kalnu antklodžių, ėmė žiūrėti serialą apie žmogžudystes. Bute buvo velniškai šalta, ir Lusijai teko užsimaukšlinti megztą kepuraitę ir užsimauti šiltas pirštines.

Pirmosiomis savaitėmis, grauždamasi, jog pabėgo iš Čilės, kur bent jau galėjo ispaniškai juoktis, guodėsi mintimi, kad viskas, be abejo, pasikeis į gera. Bėda, ištikusi vieną dieną, kitą dieną atrodys sena pasaka. Tiesą pasakius, abejonės greit išsivadėdavo iš galvos: darbe nebuvo laiko blaškytis, reikėjo

rūpintis Marseliju, universitete ir kaimynystėje turėjo daug draugų, žmonės visur buvo geri, užtekdamo vos kelis kartus užsukti į tą pačią kavinę, ir ten jausdavaisi kaip namie. Čiliečių įsitikinimas, kad jankiai – bejausmiai, pasirodė besantis mitas. Jai pasitaikė tik vienas vienintelis daugiau ar mažiau bejausmis žmogus – Ričardas Baumasteris, jos buto savininkas. Et, velniai jo nematė!

Tą rudų plytų namą, kokių tame Bruklino kvartale šimtai, Ričardas nusipirko pusvelčiui iš savo draugo argentiniečio, kuris, netikėtai paveldėjęs didelį turtą, išvyko į tėvynę tvarkyti reikalų. Po kelerių metų tas pats namas, tik gerokai aptriušęs, kainavo daugiau kaip tris milijonus dolerių. Spėjo įsigyti anksčiau, nei jauni Manhatano verslininkai puolė urmu pirkti ir restauruoti vaizdingų būstų, užkeldami nežmoniškas kainas. Anksčiau kvartalas garsėjo nusikaltimais, narkotikų prekybomis ir gaujomis, niekas nedrįso ten vaikščioti naktimis, tačiau tada, kai atsikėlė Ričardas, nepaisant šiukšlių konteinerių, nudžiūvusių medžių ir užgrioztų kiemų, traukė visų dėmesį savo ypatinga padėtimi. Lusija juokais patarė Ričardui parduoti tą senieną girgždančiais laiptais ir iškluseriomis durimis, persikraustyti į kurią nors Karibų salą ir ten kaip kokiam karaliui laukti garbingos senatvės, bet Ričardas nebuvo linkęs juokauti – jam, užkietėjusiam pesimistui, tiko tas nejaukus, be jokių patogumų namas: penki dideli tušti kambariai, trys nenaudojami vonios kambariai, užkalta mansarda ir pirmas aukštas tokiomis aukštomis lubomis, kad, prireikus pakeisti perdegusią lemputę, tekdamo traukti teleskopines kopėčias.

Ričardas Baumasteris vadovavo Niujorko universiteto fakultetui, kuriame Lusija dirbo sudariusi pusės metų sutartį kaip kviestinė dėstytoja. Semestro pabaigoje gyvenimas nežadėjo nieko gera: reikės išieškoti kito darbo, kito būsto ir apskritai numatyti tolesnes perspektyvas. Anksčiau ar

vėliau grįšianti į Čilę baigti savo dienų, bet iki to dar toli, o dabar, kai duktė Daniela įsikūrė Majamyje, pasirinkusi jūrų biologijos specialybę, tikriausiai įsimylėjo ir nežada niekur važiuoti, tėvynė nemaž neviliojo. Lusija tikėjosi dar pasimėgauti gyvenimu, kol leidžia sveikata ir senatvė nepakirto jėgų. Norėjo gyventi užsienyje, kur kasdieniai iššūkių žadina mintis ir neskaudina širdies, o Čilėje vėl prislėgtų įprasta kasdienybė, rutina ir nepritekliai. Ten ji jaustųsi pasmerkta vienišai senatvei, beprasmiškų skaudžių prisiminimų kančioms, o užsienyje vis dar gali tikėtis malonių staigmenų ir puikių perspektyvų.

Trokšdama kuriam laikui nutolti nuo pilkos kasdienybės ir atsidurti arčiau Danielos, ji sutiko padirbėti Lotynų Amerikos ir Karibų studijų centre. Be kita ko, nėra ko slėpti, ją sudomino Ričardas. Neseniai nusivylusi meile, vylėsi, kad Ričardas galėtų jai padėti galutinai pamiršti Chulijaną, paskutinę meilę, vienintelį žmogų, palikusį pėdsaką gyvenime po skyrybų 2010 metais. Vėliau Lusija įsitikino, kad jos amžiaus moteriai pasitaiko ne tiek jau daug meilužių. Patyrė keletą meilės nuotykių, nevertų nė prisiminti, prieš pasirodant Ričardui: susipažino su juo daugiau nei prieš dešimt metų, kai dar buvo neišsiskyrusi, ir nuo to laiko nežinia kodėl negalėjo jo pamiršti. Jis buvo visiškai priešingo būdo nei ji, o ir akademinėje srityje juodu neturėjo nieko bendra. Kartais susitikdavo konferencijose, ilgas valandas šnekėdavosi apie darbą ir susirašinėdavo, bet jis niekada nė iš tolo neužsiminė apie meilę. Kartą Lusija pabandė jį gundyti, nors tai buvo jai neįprasta: buvo ne iš tų, kurios linkusios koketuoti. Prieš atvykstant į Niujorką, ją pakerejo mąsli Ričardo išvaizda ir kuklumas. Ji įsivaizdavo, kad toks žmogus turėtų būti išmintingas ir rimtas, taurios dvasios,

tikra dovana tam, kas sugebės įveikti visas kliūtis, kuriomis jis užtveria kelią bent menkiausio suartėjimo link.

Sulaukusi šešiasdešimt dvejų, Lusija vis dar puoselėjo jaunatviškas iliuzijas, tai buvo neišvengiama. Per ilgą kaklas apvyto, oda pasidarė sausa, rankų raumenys suglebo, kelių sąnariai sustingo, liemens nebeliko nė žymės – ji susitaikė su likimu neturėdama ryžto grumtis su senėjimu ir reguliariai mankštintis. Krūtys beveik nepasikeitė, bet atrodė lyg ne savo. Nenorėjo nė žiūrėti į save nuoga, kur kas maloniau jautėsi apsi- rengusi: žinojo, kokios spalvos ir kokio stiliaus drabužiai jai tinka, ir galėjo per dvidešimt minučių apsipirkti nuo galvos iki kojų per daug nesirinkdama ir negaišdama veltui laiko. Veidrodžiai, kaip ir nuotraukos, buvo jos negailestingi priešai – žiūrėdama į savo sustingusį atvaizdą, ji itin aiškiai matydavo visus trūkumus. Buvo įsitikinusi, kad jos žavesys – o savo ža- vumu ji nemaž neabejojo – atsiskleidžia per judesius. Ji kerėjo savo grakštumu, kuriuo, pačios nuomone, buvo nepelnytai apdovanota, nes visiškai nesirūpino savo išvaizda, mėgo sma- guriauti ir dykinėti kaip odaliska, ir pagal visą teisybę ji turėjo būti apkūni. Laimė, iš savo protėvių, neturtingų kroatų valstie- čių, sunkiai dirbusių ir tikriausiai kentusių bada, ji paveldėjo gerą medžiagų apykaitą. Paso nuotraukoje jos veidas rūstus, įdėmiu žvilgsniu, lyg sovietinės kalinės, kaip juokaudavo duk- tė Daniela, bet daugiau niekas taip nesakydavo: ji buvo išraiš- kingų veido bruožų ir mokėjo sumaniai naudotis kosmetika.

Apskritai Lusija buvo patenkinta savo išvaizda ir, susitai- kiusi su savo dalia, nesibaimino aštrių laiko dantų. Be abejo, kūnas seno, bet širdis plakė kaip ir jaunystėje. Šiaip ar taip, niekaip neįstengė įsivaizduoti, kaip atrodys senatvėje. Noras visomis išgalėmis mėgautis gyvenimu ilgainiui blėso ir miglo- tos viltys patenkinti troškimus dužo į tikrovės sieną – nebuvo jokių galimybių susirasti mylimąjį. Ji troško sekso, nuotykių,

meilės. Kartais pavykdavo pasimylėti, nuotykių irgi pasitaikydavo, bet meilė – tai dangaus dovana, kurios ji, kaip ne kartą sakė duktė, niekada nesulauksianti.

Lusija krintosi nutraukusi santykius su Chulijanu, bet niekada to nesigailėjo. Ji troško pastovumo, o jis tuo tarpu, būdamas septyniasdešimties, vis dar gyveno kaip kadaise: keitė meilužes – nelyginant kolibris skraidžiojo nuo vienos gėlės prie kitos. Lusija neklausė dukters, skelbiančios laisvosios meilės privalumus, ji negalėjo susitaikyti su mintimi, kad galima mylėti žmogų, medžiojantį kitas moteris. „O ko gi tu nori, mama? Ištekėti?“ – šaipėsi Daniela, sužinojusi, kad motina nutraukė santykius su Chulijanu. Ne, bet ji norėjo mylėtis su mylimu žmogumi, mėgautis kūno malonumais ir dvasios ramybe. Troško meilės su žmogumi, atliepiančiu jos jausmus. Norėjo gerai pažinti vienas kitą, gyventi sąžiningai, nieko neslėpdama nei apsimesdama, ir to paties reikalavo iš partnerio. Norėjo, kad šalia būtų žmogus, su kuriuo sekmadienio rytą galėtų lovoje skaityti laikraščius, juoktis iš visokių paikysčių, nuoširdžiai šnekėtis įvairiomis temomis, kino salėje laikytis už rankų. Jau seniai nebetroško atsitiktinių meilės nuotykių.

Ji priprato prie savo gyvenamosios erdvės, tylos ir vienvės; galiausiai priėjo prie išvados, kad būtų sunku įsileisti ką nors į lovą, į vonios kambarį, į drabužių spintą, kad joks vyras negalėtų patenkinti visų jos poreikių. Jaunystėje ji manė, kad, gyvendama be vyro meilės, jaustųsi neigali, kad trūktų to, kas svarbiausia. Subrendusi džiaugėsi savo turiningu gyvenimu. Kartą jai dingtelėjo grynai iš smalsumo pasinaudoti internete siūlomomis pažinčių paslaugomis. Iškart atmetė tą mintį, nes Daniela būtų susekusi net iš Majamio. Be to, ji nežinojo, kaip nemeluojant apibūdinti save, kad atrodytų

daugmaž patraukli. Pagalvojo, kad ir kitos moterys ne geresnės, visos meluoja.

Amžiumi jai derantys vyrai pageidavo moterų, jaunesnių už ją dvidešimčia ar trisdešimčia metų. Nieko nuostabaus, jai taip pat nepatiktų susidėti su nukaršusiu senoliu, jaunesnis vyras būtų kur kas arčiau širdies. Pasak Danielos, didžiausia bėda, kad ji – heteroseksuali, nes aplink tiek ir tiek puikių vienišų moterų, dvasingų, jausmingų, geros formos, nepalyginamai įdomesnių nei diduma šešiasdešimtmečių ir septyniasdešimtmečių vyrų, našlių ar išsiskyrusių, kurių aplink devynios galybės. Lusija pripažino savo kaltę, bet pasiteisino, kad per vėlu keisti orientaciją. Išsiskyrusi nesibodėjo trumpais atsitiktiniais santykiais su koku draugu, išgėrusi su juo diskotekoje, ar šiaip su koku vyriškiu, susipažinusi kelionėje ar pobūvyje, neverta nė prisiminti, tačiau taip ji sugebėjo nusikratyti drovumo ir nesivaržydama nusirengti priešais vyrą. Krito į akis randai ant krūtinės, o krūtys, dailios nelyginant Namibijos skaistuosės, atrodė lyg ne jos – tarsi iššūkis jos vystančiam kūnui.

Troškimas sugundyti Ričardą, nedavęs ramybės gavus darbą universitete, užgeso savaitę pagyvenus pusrūsyje. Tas tariaimas bendrabūvis, tolydžio susitinkant darbe, gatvėje, metro traukinyje ir prie namų durų, užuot suartinęs juos dar labiau atitolino. Draugystė, užsimezgusi tarptautinėse konferencijose ir elektroninėje erdvėje, iš pradžių tokia karšta, palengva atvėso, neišlaikiusi išbandymo artumu. Ne, tikrai neverta tikėtis romano su Ričardu Baumasteriu; gaila, nes iš pažiūros atrodo ramus ir patikimas žmogus, su kuriuo mielai panuobodžiautų. Lusija buvo vyresnė tik metais ir aštuoniais mėnesiais, menkas skirtumas, ramindavosi ji progai pasitaikius, bet širdies gilumoje prisipažindavo, kad jis jos nenaudai. Ji jautėsi nepaslanki, sumažėjęs ūgiui tolydžio trumpėdant stuburo

slanksteliams, be to, negalėjo avėti aukštakulnių – apsiavusi neišlaikydavo pusiausvyros. O tuo metu aplink visi be persoto augo. Jos studentai kasdien atrodydavo vis aukštesni, vis labiau išstypę ir abejingi viskam kaip žirafos. Jai nusibodo žiūrėti į aplinkinius iš apačios, į jų šiuropsančius iš nosies plaukus. Ričardas, priešingai, vilko savo metų našta, kupinas negrabaus žavesio, būdingo į studijų rūpesčius pasinėrusiam profesoriui.

Kaip Lusija rašė Danielai, Ričardas Baumasteris buvo vidutinio ūgio, palyginti vešliais plaukais, sveikų dantų, lyg pilkų, lyg žalių akių, nelygu šviesos atspindys akinių stikluose ir skrandžio opos būklė. Retai šypsodavosi be rimtos priežasties, bet duobutės skruostuose ir pasišiaušę plaukai teikė jaunatvišką išvaizdą, nors jis vaikščiojo nuleidęs akis, apsikrovęs knygomis, sulinkęs nuo rūpesčių, – Lusija neįsivaizdavo, ko jam rūpintis: iš pažiūros atrodė sveikas, pasiekęs akademinės karjeros aukštumas, o išėjęs į pensiją galės džiaugtis gerai ap rūpinta senatve. Vienintelė našta buvo tėvas, Džozefas Baumasteris, gyvenantis senelių namuose už penkiolikos minučių kelio: Ričardas skambindavo jam kas dieną ir lankydavo jį dukart per savaitę. Senolis, sulaukęs devyniasdešimt šešerių, prirakintas prie neįgaliųjų vežimėlio, buvo kaip reta karštos širdies ir aiškaus proto: rašydavo Barakui Obamai laiškus su patarimais.

Lusija įtarė, kad romia išvaizda Ričardas dangsto paslaugumą ir slaptą siekį be žodžių padėti reikalingiems pagalbos, ir nesigarsindamas ne tik darbuojasi labdaros valgykloje, bet ir savanoriškai rūpinasi kapinėse apsigyvenusiomis papūgomis. Be jokios abejonės, tą būdo bruožą Ričardas perėmė iš tėvo, stropiai sekdamas jo pavyzdžiu: Džozefas nebūtų leidęs sūnui leisti perniek gyvenimo nepasirinkus pagirtinos veiklos. Iš pradžių Lusija tyrinėjo Ričardą stengdamasi visokiais būdais pelnyti jo draugystę, bet, neturėdama potraukio nei į

labdaros virtuvę, nei į papūgas, tenkinosi tik tuo, kad dirbo jo vadovaujama, neišmanydama, kaip galėtų įsiterpti į to žmogaus gyvenimą. Ričardo abejingumas jos nežeidė, nes jis lygiai taip pat nekreipė dėmesio nei į savo kolegijų, nei į studentų gaujų pastangas. Jo, vienuolio atsiskyrėlio, gyvenimas buvo mišlė, paslapčių paslaptis: kaip jis galėjo taip ramiai ir nuobodžiai nugyventi šešiasdešimt metų, saugiai lindėdamas savo kiaute?

Ji, priešingai, didžiavosi savo praeities dramomis ir svajoto apie įdomų gyvenimą ateityje. Laimė ji netikėjo iš principo, laikė ją kiču, norėjo būti patenkinta gyvenimu, ir tiek. Ričardas gana ilgai gyveno Brazilijoje ir, sprendžiant iš Lusijos matytos nuotraukos, buvo vedęs patrauklią moterį, bet jo nepaveikė nei jos, nei tos šalies gaivalingumas. Išskyrus keletą keistybės, Ričardas niekuo nesiskyrė nuo kitų. Laiške apibūdindama jį dukteriai, Lusija parašė, kad jis mielas – taip Čilėje sakoma apie žmogų, nežinia kodėl kritusį į širdį. „Jis toks keistas, Daniela, žinai, turi keturias kates. Dar neapsisprendžiau, bet kai teks išvažiuoti, paprašysiu, kad paglobotų mano Marselį“, – pridūrė ji. Beje, ji gerai viską apgalvojo. Išėitis nekokia, bet ji negali vežiotis po pasaulį nusenusių šunelio.